

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 782/2023
12.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милица Кнежевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Иво Лола Рибар“ из Новог Сада, коју заступа Правобранилаштво града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3596/22 од 31.08.2022. године, у седници одржаној 12.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3596/22 од 31.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3596/22 од 31.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 97/22 од 07.06.2022. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужили на име неисплаћене увећане зараде за период од септембра 2020. године до фебруара 2021. године на име разлике исплати износ од 36.077,80 динара са затезном каматом од 11.03.2022. године до исплате, затезну камату обрачунату од доспелости сваког појединачног износа од 10.03.2022. године у износу од 3.736,08 динара, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 50.186,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате у року од осам дана од правноснажности пресуде. Тужбени захтев је одбијен у делу потраживане затезне камате на главницу потраживања за дан 10.03.2022. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3596/22 од 31.08.2022. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 97/22 од 07.06.2022. године у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи применом одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је исплата на име увећане плате за рад са ученицима са посебним потребама. О овом праву тужиле и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари (исплата на име увећане плате за рад са ученицима са посебним потребама), из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.01.2022 године, а побијана вредност предмета спора је 36.077,80 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора која се ревизијом побија очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић